I

Prisaikdinu jus, Jeruzalės dukros,
gazelėmis ar laukų stirnomis:
nebudinkite, nežadinkite meilės,
*kol ji pati neprabus!**

„Giesmių giesmė“

* Vertė Antanas Rubšys.

Užuomarša

Kadaise buvome dvi greta
augusios smilgos.
Pro šalį ėjusi mergaitė
tave pasirinko žemuogėm suvert.

Ir kas galėtų įtarti
tokį stingdantį
vėjyje siūruojančios
žolelės ilgesį.

Pabudusi dar kartą
gavau miklias kojas,
kad pasivyčiau tave.

Rankas – kad galėčiau
stipriai apglėbti
galiausiai sutikusi.

Išmokau žmonių kalbą,
kad apsakyt gebėčiau,
kaip anuomet trūko tavęs.

Persirgau visomis
vaikiškomis ligomis,
kad visa, kas netyra, iš manęs
prakaito upe ištekėtų.

Tarsi pasiduodama paryčiais
klusniai leidausi pervelkama
švariais naktiniais marškiniais.

Baltais, baltais.
Lyg visa užklojęs sniegas
ryte dar nespėjus nė vienai katei
ar kiemsargiui jo pripėduoti.

Tai užmaršties veidą
regėjau tąryt pro langą.

Nukritus karščiui,
visiškai pasveikusi
tenorėjau žaisti.

Tiesiau rankas į turimas lėles,
norėjau dar daugiau
ir vis naujų.

Iki pat šios dienos
nebeprisiminiau nė karto
sapno apie smilgas.

Slėptuvė

Šiemet persikrausčiau
penktą kartą savo gyvenime.
Į vienuolynui priklausiusį pastatą,
prie kurio pritvirtinta lentelė
su pasaulio tautų teisuolių vardais.
Ne vienas žydas tarp šių sienų
buvo paslėptas ir išgelbėtas.

Draugai sakė:
– Oi, čia taip ramu, bet kiekgi
baimės turėjo sugerti šios sienos!

Jiems atsakiau:
– Bet kiekgi ši erdvė drąsos pritvinko
ir išsaugotos gyvybės dėkingumo!

Vakar gėriau arbatą
pas senutėlę kaimynę.
Jos miegamajame spinta.
Toje spintoje veidrodis.
Pajuodavęs kraštelis jojo
nuo drėgmės žmogaus alsavimo.
Įkvepiant viltį ir iškvepiant baimę.
Vieno ir kito po lygiai.
Juk niekas negalėjo žinoti,
kaip baigsis tamsioji istorija.

Mano gyvybei grėsmės nėra.
Esu soti, sveika. Niekas nepersekioja.
Gatvėmis nemarširuoja uniformuoti vyrai.

Tik meilė srauniai virpčioja po oda.
Įkvepiu viltį ir iškvepiu baimę.
Abiejų manyje po lygiai.

Iki įsisupsiu tavin

Visą rytą praleidau
rinkdama trauklapius.

Sukaupusi reikiamą sumą
nusipirkau pilį iš penkiamečio
kaimynės berniuko.

Vos įžengusi į naujuosius namus
atitraukiau smėlio užuolaidas
ir atvėriau smėlio langus.

Mano kambary sutelpa saulė, mėnuo,
miškas, trys bibliotekos,
kino teatras ir pasauliai keli.

Viskuo pasirūpinta,
kad tik nenuobodžiaučiau.

Kad būtų gera užmigti ir gera pabusti.
Laukiant tavęs taip,
kad net nustoju laukti.

Nukabinu visus laikrodžius
ir uždengiu veidrodžius.

Neriu į buvimą,
jaučiu sekundžių purslus ant odos.
Iki įsisupsiu tavin.

Barokas*

Genuja Turinas Milanas
+33

Tavo ar fontano gyvatės
vaistas ar nuodai

Reti ir vertingi it
XVII amžiaus architektūra

Reikalingi ir išganingi
visur ir visada

Tad dėkodama klusniai
ištiesiu savo krištolą

Roma Neapolis Palermas
+35

Angelų garbanėlės raitosi
nuo kiekvieno fasado

kutena mano skruostus
stumia lauk nykumą
ir nejautrą

Venecija Bolonija Florencija
+37

Nuo žvilgsnių prabunda
galerijų paveikslai

Ištisi pilki miestai
klaidžios gatvės
pavirsta griuvėsiais

Modena Verona Bergamas
+39

Ledukai –
paskenduoliai taurėje

Ištirpsta kaip
beprasmybės įkalčiai

Fontane išsimaudžius
suknelė išdžiūsta akimirksniu

Kartu su ja per sekundę
užsitraukia žaizda

Visa, kas liko,
vien randas

Paveldas

Tai dėl jo
tampu vienintele

Būtent dėl jo
kada nors
aplankysi mane

* Netaisyklingos formos perlas (*portugalų k.*).